

- [Jontas](#)
 - [Foto](#)
- [Multipel skleros](#)
- [Topp 100](#)
- [Friskrivning](#)
- [Arkiverat](#)
 - [1999](#)
 - [Februari 1999](#)
 - [Mars 1999](#)
 - [April 1999](#)
 - [Maj 1999](#)
 - [Juni 1999](#)
 - [Juli 1999](#)
 - [Augusti 1999](#)
 - [September 1999](#)
 - [Oktober 1999](#)
 - [November 1999](#)
 - [December 1999](#)

Flärdskrivaren

Jontas.com – I bloggofären sedan 1999

April 1999

EVENTUELLA BILDER OCH LÄNKAR ÄR BORTTAGNA

1999-04-01, del 42

Jag var i dag hos ögonläkaren igen. Sex gånger på två månader har det blivit. I dag slapp jag betala då jag kommit upp i högkostnadsskyddet, och därmed harfri sjukvård fram till januari nästa år. Som en arbetskollega sa till mig: ”Hoppas du nu blir mycket sjuk i år så du kan nyttja högkostnadskortet”. Jo, tack! Det var väl en snällt sagt? Nu kunde ögonläkaren konstatera att det är synnervsinflammation jag haft (och har). Men nu var det så bra att jag t.o.m. fick köra bil! Tänka sig... Inte har de tidigare sagt att jag *inte* fick köra bil. I och för sig så kvittar det, eftersom jag inte kört bil på tio år. Färgseendet kommer jag inte att få tillbaka på vänster öga. Jo, jag ser färger, men kan inte skilja på nyanser. Är det någon som tycker jag har för jäkliga färger på kläderna kan jag skylla på färgblindhet.

Om en månad fyller lille far 60 år. Hur ska jag fira det med honom? Han ska inte ha någon fest, och lika bra är väl det då jag är den ende släktingen han har denna sida Östersjön. Nu blir det många sömnlösa nätter den närmaste månaden då jag måste klura ut något fiffigt som han uppskattar. Han vill nog ut och äta någonstans, men den 1 maj är ju ingen höjddare att ta ut någonstans då det är helgdag. Han tycker inte om restauranger, utan föredrar små matställen på bensinmackar och så. Inget jag uppskattar, men det är ju hans födelsedag. Kristianstad är ju nerlusad med kinarestauranger, men det avskyr han. Han vill ha potatis och uppskattar inte att man sätter fram pommes frites när han beställt potatis. Han vill ha *kokt* potatis. Ack ja, denna stamfader.

Och plötsligt så har man en storhelg framför sig! Jag har knappt hunnit reflektera över det. Just nu är det så roligt att arbeta att inte riktigt gillar att behöva vara ledig fyra dagar. Som tur är slipper jag nog abstinensen då jag ska gå in extra och jobba på söndag. Annars ska jag försöka ha det riktigt skönt, för det lär bli sista gången innan sommarsemestern man är ledig så många dagar i rad. Hoppas solen fortsätter att skina hela helgen.

1999-04-02, del 43

Jag har fått många uppmuntrande mejl från andra dagboksförfattare på nätet och har bestämt mig för att fortsätta skriva dagbok. Ibland har jag undrat för vem jag skriver, men det är för min egen skull och ingen annans. Jag är inte särskilt anonym, men det bekommer mig inte. Det handlar om ärlighet, och jag vill inte på något sätt dölja personen bakom texterna. Hoppas ingen känner sig utlämnad. Jag frågar alltid först om jag får nämna någon med namn innan jag skriver. Att det sedan blir fadäser, ber jag om ursäkt för.

Än så länge har jag inte facit i hand, men jag tror inte jag blev lurad i går den 1 april. Men en kollega till mig försökte med ”Du har tandkräm i håret”. Jag bara fänstirrade på henne en lång stund. Min intuition skrek åt mig att ta det försiktigt och inte göra något förhastat, typ köra fingrarna genom håret för att få bort tandkrämen. Istället började jag fundera på hur det skulle kunna vara möjligt för mig att ha tandkräm i håret. 1) En halv dag hade gått, kunde tandkräm finnas kvar? 2) Så jäkla mycket hår jag väl ändå inte så att jag kan skryta med att ha tandkräm i det? 3) På morgonen hade jag först borstat tänderna och sedan tvättat håret (det som är kvar). Till slut var jag tvungen att svara något, och det blev något så dumt som ”Omöjligt, jag borstar aldrig tänderna. Jag tar ut dem varje kväll och lägger dem i kaustiksoda över natten”. Egentligen borde jag ju glatt henne med att förvånat dra fingrarna genom håret. Själv hade hon på morgonen blivit lurad av sin fyraåriga dotter med samma aprilskämt och gått på det. Små ungar är illmariga!

1999-04-03, del 44

Ruese är vad jag känner i dag. Min far ringde i går och ville att vi skulle ut på Konstrundad på Österlen. ”Nej” skrek jag rakt ut. Han blev rejält putt och jag fick försöka förklara mig. Aldrig i livet vill jag ut på småvägarna i trafikstockningen för att komma hem till någon konstnärs bostad för att sedan trängas med de andra 70 000 besökarna i någons vardagsrum. Och jag känner min far. Han blir upprörd över allt kaos, får bröstsmärtor, får lägga in nitroglycerin under tungan, jag får lugna honom, dirigera vart han ska köra och det hela slutar med att han urförbannad vänder bilen och kör hemåt utan att ha sett något.

Ruese är vad jag känner i dag. Lite nonchalant hänvisade jag till att man skulle kolla in min länksida för att se vilkas dagbok jag läser. Naturligtvis ska jag lägga ut länkarna här så ni lätt kan ta er dit. Tettes[1] dagbok är värd att läsa. Jag skrev ett litet beklagande mejl till henne och fick genast ett uppmuntrande svar så att jag kände mig på lite bättre humör. Det samma kan jag säga om Eva[2]. Hennes dagbok följer jag med spänning då hon bor i samma stad som jag. Jag känner igen mig i så mycket. Dessutom hade hon den goda smaken (tack, Eva!) att skriva om mig i sin dagbok i går den 2 april. Roligt att höra att någon uppskattar min torra humor.

Min far beklagade sig också i går över detta med att fylla 60 år om en knapp månad. Han hade av vår lokala morgontidning fått hem papper att fylla i där han skulle skriva om sitt liv och bifoga ett foto, så skulle det publiceras gratis. Det vill han inte. Han ska istället sätta in en annons där han undanber sig all eventuell uppvaktning. De två raderna går på 220 kronor och det tycker han är hutlöst. Att skriva en massa dravel om sig själv kostar alltså inget. I dag när jag slog upp tidningen så förstod jag varför. Förmodligen täcker uppvaktning undanbedes-annonserna hela tidningens inkomster, så nerlusat som familjesidan var med detta. Redan när man fyller 30 så får man erbjudandet om att berätta om sig själv. Då är de rätt roliga. Det står typ (om jag använder mig själv som ett exempel), ”Jonas Nilsson, Kristianstad, 30 år. Gick 1988 ut tvåårig Handels- och Kontorsutbildning. Arbetar sedan sju år i vården.

Lever ett asocialt liv framför sin dator”. Vi får väl se om jag skickar in det nästa år då jag fyller 30. I dag stod det om en som fyllde 30, som var slaktare och på sin fritid gillade att jaga och familjen. Jag skulle nog vara mer försiktig att säga de orden i samma mening. Kan vara lite skrämmande. Tidningen har ingen korrekturläsare, och det kunde hänt att de glömt det där ”och”. Usch ja, min morbida humor.

1999-04-04, del 45

I dag var jag inne en snabb vända på arbetet i en dryg timme. Jag kände pressen att gå dit eftersom vi är långlediga, och jag vill ha det drägligt på jobbet på tisdag. Bara för att jag har ledig påsk, betyder det inte att verksamheten stannat upp på sjukhuset. Trots allt var där väldigt tyst, lugnt och skönt i dag. Avdelningen var tömd till en tredjedel. Synd att man inte jobbar schema. Tänk så mycket man hunnit när alla telefoner är tysta.

När jag gick ut i morse var det knappt tio grader varmt. Alltså tog jag vinterjackan. Två timmar senare var det rejält varmt och allt folk som var ute på söndagspromenaden gick enbart i t-shirts. Lite överdrivet, för så varmt var det ändå inte. Men visst, vad ska man ha på sig nu när det är minusgrader på morgonen och nästan 20 grader varmt på dagen? En besvärlig period, som förhoppningsvis snart går över för att istället bli konstant varmt ute. ”En fluga gör ingen sommar” heter det ju, men visst är det mer sommar än vår just nu. Även om jag inte sett en fluga ännu. Tänk om detta är sommaren? Hjälp, så hemskt! Det är ju bara den 4 april, men man kan aldrig vara riktigt säker här i Skåne. Våra somrar är numera monsunliknande; kraftig blåst och ständiga kraftiga regnskurar. Att solen lyser som i dag tillhör ovanligheterna.

Som jag tidigare berättat om i min dagbok, så är jag innerligt trött på alla tidningar, särskilt kvällstidningar, som enbart säljer på sex. I alla söndagsbilagor vimlar det av dylika artiklar. Var kommer alla reportage ifrån? Vem har till uppgift att skriva detta? Visst, det kan vara roligt att läsa, men när man beklagar sig över barnövergrepp i tidningarna samtidigt som man skriver om sex på ett sensationellt sätt på nästa uppslag, kan man börja undra över lämplighetsgraden.

I dag fanns det i Expressen en test där man skulle se ”Vilken sextyp är du?”. Eftersom självkänedom är något positivt, så nappade jag naturligtvis på det. Mina kommentarer följer efteråt. Efter mycket komplicerad huvudräkning (född dag 16, 1+6=7, alltså en ”sjua” i testet) kunde jag läsa om mig själv:

Din styrka i sängen: Du avgudar din partner och får henne att känna sig som guds gåva till mänskligheten. *Och j□g som trodde j□g v□r guds gåv□ till mänskligheten*

Din svaghet i sängen: Du är en drömmare, och du föredrar att älska på avstånd. *J□, j□g är en drömm□re... Det där med ”föredr□” vet j□g inte, det b□r□ blir så när □ll□ som ser mig flyr skrik□nde i p□nik med håret på änd□*

Din drömkväll: Telefonsex samtidigt som du tar dig ett bad. *Öh? V□? Sl□dden till telefonen är inte så lång som till b□drummet.*

Din idealpartner: En rockstjärna i skatteexil som ger dig spänning och glamor. *Eh? Ide□p□rtner?? En kriminell bohemisk trub□dur?*

Dina hemliga sexfantasier:

1. Du drömmer en hel del om gruppsex. *V□d□ drömmer? Gruppsex låter så trist. Föredr□r mén□ge à trois även om det begräns□r det till tre.*

2. Ibland gillar du att känna smärta i samband med sex. *J□, om ”ibl□nd” betyder ”□ldrig”!*

3. Du gillar att se dig själv som en romersk slav som tillfredställer sin härskarinna på det enda sätt du kan... *V□d betyder ”...”? V□d□ ”det end□sätt”? Hur k□n de vet□det??*

Jag undrar hur de gjorde researchen till sextestet. Man kan tydligen vara olika typer. Det här med hemliga sexfantasier var riktigt spännande. Där fanns så många förslag...

- Du skulle gärna gränsla en snygg ung makthavare på hans/hennes chefsrum. Vita huset nästa? (En

etta)

- Att älska bakom ett exotiskt vattenfall, med en båtlast av ovetande turister på andra sidan fallet. (En tvåa)
- Du gillar mat. I dina drömmar ser du dig själv som ett sagolikt smörgåsbord. (En trea)
- Tanken på en hemlig träff i biktstolen med en ung präst får dig att rysa av välbehag. (en fyra)
- Att få framträda på en offentlig plats, med ställningar tagna ur boken "Kama Sutra" får dig att rysa. (en femma) *Väldigt v□d de ryser!*
- Du står vid ett rullande band med unga män/kvinnor och du ska välja en. Yes! (en sexa)
- Du älskar tanken på klibbiga svartröda underkläder. (en åtta)
- Du älskar tanken på att vara Bonnie som tar sig en snabbis med Clyde i en stulen bil (eller tvärtom). (en nia)

Hm, stämde det in på just *dig*? Eller stämmer allt in på artikelförfattaren? Jag lär få leva i ovisshet.

Det är konstigt det här med påsk. Det är påskdagen och först nu kom jag tänka på det kristna budskapet, med Jesu korsfästelse o.s.v. Jag har hela tiden tänkt på häxor, och då menar jag inte påskhäxor, utan fullt normala häxor. Ja, jag ser dem som normala. De är betydligt mer jordnära än vi andra dödliga. Jag var i går kväll inne och tittade på diskussionsgruppen för Wicca, och kunde inte tro mina ögon. Är de helt pucko? Det verkade vara ungdomar som sensationellt upptäckt något udda och spännande. Man skrev "jag är en god/ond häxa/trollkarl, jag kan inget men vill gärna bli lärling". Överdös av "Sabrina – tonårshäxan" som visas på trean? När jag tänker efter så var det nog påskhäxor som deltog i Wiccas diskussionsgrupp.

1999-04-05, del 46

Jag hade i dag en heldag med lilla mor. Det är inte ofta vi kan träffas då vi verkar jobba växelvis. När vi väl träffas så kör vi med de invanda rutinerna. Först bestämmer jag vad hon ska bjuda på för middag, sedan kör vi till affären, sedan hem till henne där jag slocknar på soffan. Så även i dag. Vi åkte först till Ica Maxi där jag hade tänkt köpa en ny bok. I går kväll läste jag nämligen ut en genom tidernas bästa bok (som jag tidigare nämnt; Diana Gabaldon). Böckerna har hittills varit i fyra delar, och fortsättningen kommer om **två år**! Hur ska jag stå ut? Jag hittade ingen ny bok att köpa. Allt såg så trist ut. En sak inträffade dock i affären som har fått mig att fundera hela dagen. Bara en bagatell, men ändå. En kvinna stod och valde bland dambindorna. I och för sig inget konstigt, förutom att hon var typ 60 år. När hon såg mig gå förbi lade hon tillbaks paketet på hyllan och tog ett steg bakåt. Ännu märkligare! Skämde hon på något sätt? Hade jag kommit på henne med att göra något fult? Skulle hon snatta? Lilla mor och jag hade lite diskussioner om detta. Vi kom fram till att hon förmodligen var nyfiken på det här med vingar som tydligen finns på flertalet bindor av i dag. Jag tycker själv att det är lite märkligt. Always och vingar... Antingen är det en binda eller ett resebolag. Always kan också vara en choklad. Nu fattas bara att man sätter vingar på chokladen för att förvirringen ska bli total.

För ovanlighetens skull så råkade jag lyssna på P4 i dag. De hade en utmärkt intervju med Abba-Björn med anledning av att musikalen Mamma Mia har urpremiär i morgon i London. Hela musikalen bygger på Abbalåtar. Jag beklagade mig lite för lilla mor, om att jag inte ägde en enda Abbaskiva, och att man förmodligen borde göra det, svensk som man är... Då påpekade hon mycket riktigt att jag redan ägde singel "Ring, ring" från 1973. Det hade jag totalt glömt bort. När jag 1973 var tre år gammal, fick jag skivan då jag älskade den låten. Men jag hade en favoritlåt till. John Blunds godnattvisa.

Många i min trappa har flyttat i helgen. Det känns lite sorgligt, snart är inga kvar av oss som bott här så länge. Av arton lägenheter är det nu bara tre av de "gamle" kvar. Min favoritgranne flyttar också. Vi har i flera år träffats i trappan, åkt hiss, delat på tvättstuga och åkt buss ihop. Jag har bott här i nästan sju år och plötsligt har min granne ovanför också flyttat. Det kom plötsligt. Under dessa år har hon aldrig vistats i lägenheten. Kan inte begripa hur man betalar tretusen i månaden under minst sju år, utan att bo i

lägenheten. Men jag kan inte klaga eftersom jag nu får det tyst och skönt. Nu väntar bara jag också på att få flytta. Jag kan inte begripa varför jag inte får något erbjudande om lägenhet. Enligt bostadsföretaget står jag först i kön sedan ett drygt halvår tillbaks. Och den typ av lägenhet jag står i kö för finns det cirka 200 av. Blir aldrig någon ledig? Vill fort komma här ifrån med tanke på alla de gånger jag förföljts och knivhotats av områdets pack. Detta bostadsområde är ökänt. Socialen har här placerat alla knarkare och alkisar. Känns det åtminstone som.

På torsdag den 8 april ska tydligen Allas veckotidning ha en special om ”Dagbok på nätet” med underrubriken ”och ingenting är hemligt längre!”. Hm, den får jag inte missa. Undrar om de skriver om någon jag lärt känna på nätet? Spännande!

1999-04-06, del 47

Den senaste veckan har mer än en person sagt att jag borde ha datorer som arbete. Ja, tack! Men jag förstår inte riktigt varför. Vad skulle jag kunna som inte någon annan kan? Jo, det är klart. Jag kan det här med HTML-kodningen, men ändå? Det jag kan anser jag vara allmänbildning. Vad finns det egentligen för utbildningar att gå? Det är inte precis datatekniker jag vill bli.

Jag är väldigt svag för att läsa andras dagböcker på nätet och har hittat en bra länk till en världsomfattande dagbokssamling. Opendiary[3].

Snart ska ni slippa min långa adress till min hemsida. Förhoppningsvis går jag snart över till Passagen [4]. Jag har redan fått en mejladress där. Jag börjar tröttna på alla dessa adresser man har överallt. För det första har jag min mejladress vial Telia. Men sedan har jag också Yahoo, Hotmail, Geocities, Passagen och säkert någon till. Jag kan ju inte hålla reda på dem! Och inte kan jag kolla dem heller så ofta. För att inte tala om alla dessa användarnamn och lösenord man har överallt. Bokus, Onelist, Boxman, Geocities, Passagen, Pagecounter. Sedan har man ju fem stycken olika på jobbet också! Och bankkortet, alla kontonummer... Ibland är det så man får panik när man tänker på det. Det har blivit ett helsike att komma ihåg sitt eget personnummer! En gång fick jag total blackout. Jag satt i telefon (Gud! Alla telefonnummer man ska kunna!) och skulle alltså uppge mitt personnummer. Det enda jag kunde komma på var vilket år min mor var född och hur gammal hon var när jag föddes. På det sättet kunde jag med papper och penna räkna ut när jag var född. Visst, jag är enormt disträ, men hallå? Psykakuten nästa? En yrkesskada bland många läkarsekreterare är att man kan patienters namn och personnummer. Det lär jag aldrig kunna. Istället har jag lärt mig drygt hundra interna telefonnummer på sjukhuset. Och tur är väl det med tanke på att man glömt numrera vår interna telefonkatalog! En annan totalt onödig sak jag lärt mig, eller rättare sagt råkat memorera i förbifarten, är 80-talsartister. Kan namnen på artisten, låten och årtalet. Va' trist!

Usch, vilken gnällig dagbok! Får avsluta med något riktigt positivt!

Jaa! Jag glömde ju länka till Råberg Boyz[5]. En ensamstående kille med två barn. Gå till deras hemsida och kolla in länken ”Serier”. Där kan man se seriestrippar baserat på deras liv. Ungarna är inga ”gullungar” direkt. Enormt kul sida, liknar mycket ”Ensamma mamman”.

1999-04-07, del 48

Jag har haft svåra och djupa religiösa dubier i dag. Ja, egentligen började de redan i går på jobbet. Jag kom i diskussion med mina sköterskekamrater om Guds tio budord. Vi kom fram till att vi inte kunde alla tio budorden, och inte heller i vilken ordning de kom. Smärre skandal tyckte vi, med tanke på att vi en gång i tiden fått lära oss dem. Särskilt pratade vi om ”du skall icke stjäla”. För det är det vi gör. Som korpar! Jag hade ingen FASS, men det har jag nu fixat. Gissa hur...

Nä, nu stod jag inte ut längre. Jag har nu letat upp en bibel och dammat av den. Se, där! Jag hittade de

tio budorden direkt!?! Slutledningsförmåga: Jag kom ju ihåg att det var Moses som fick de två stentavlorna av en brinnande buske, eller något i den stilen. En sådan "hit" i bibeln borde ju finnas med som slutkläm i sista Moseboken, och det var den! Men just för att det var en sådan "hit", så var det bara en upprepning från andra Mosebok (20:3-17). Friska upp minnet?

1. Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig.
2. Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn.
3. Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.
4. Hedra din fader och din moder.
5. Du skall inte dräpa.
6. Du skall inte begå äktenskapsbrott.
7. Du skall inte stjäla.
8. Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.
9. Du skall inte ha begär till din nästas hustru.
10. Du skall inte ha begär till något annat som tillhör din nästa.

På slutet blev jag lite osäker. Det är *väldigt* luddigt skrivet i bibeln.

Nr 3 hade jag totalt glömt. Nr 8 finns det en annan variant på enligt min lilla mor; "du skall inte bära färskt vetebröd mot din nästa". Något viktigt som också nämns i bibeln är att man inte ska ha begär till sin nästas ox eller åsna. Bara så ni vet...

Datorer. Arrgh! I dag på jobbet hade vi väldiga problem med datorerna. Varför vet jag inte, eller på vilket sätt, eller om det fungerar igen i morgon. Det mest katastrofala för mig var att datorn av säkerhetsåtgärd stängde av ordbehandlingsprogrammet där jag precis skrivit en lång journalanteckning. Jag hann inte skriva ut den, men som tur var hann jag inte heller radera diktatet. Det katastrofala var inte att datorn slutade funka, utan det var att behöva skriva om samma långa, tråkiga anteckning. Telefonerna fungerade inte heller på jobbet i eftermiddags. Jo, min telefon fungerade, så sjukhusväxeln ringde hela tiden till mig och undrade varför vi inte lade på telefonlurarna på telefonerna hos sköterskorna. Telefonlurarna låg i klykan. Teknikens under? Och alla larm har också fungerat i dag har jag märkt. Brandlarmet satte igång, likaså nödlarmet i hissen och larmet för luftläckage/syrgasläckage. Har det redan börjat? Jordens undergång, d.v.s. millenniumskiftets datahaveri? För att spä på det hela och göra det riktigt jåkligt så gick det inte heller att skruva i en glödlampa på jobbet idag.

1999-04-08, del 49

Jag känner mig lurad i dag. I förra veckans Allas (veckotidning) gjorde man reklam för denna veckas tidning då där skulle vara ett stort specialreportage om dagböcker, bl.a. om Dagbok på nätet. Alltså köpte jag tidningen i tron att där skulle vara något intressant, typ intervju med någon som skrev dagbok på nätet. Men icke! Man berättade med fem meningar om Justin Hall, som väl är den mest berömde dagboksförfattaren. Sedan skrev man om att anledningen till att skriva dagbok och lägga ut den på Internet skulle vara av praktisk nytta, som t.ex. att släkt och vänner långt borta kunde följa med i ens vardagshändelser. Eller att man vill dela med sig av sina erfarenheter till andra. Eller fåfängan att få uppmärksamhet. Det var allt! Jo, de lade förresten ut fyra adresser till dagbokssamlingar på nätet.

Det som jag ville läsa, men som det inte stod skrivet, får jag väl själv skriva.

Intervju med mig själv (tur man är schizofren):

Har jag tidigare skrivit dagbok privat?

Ja, när jag var ungefär tio år. Det var kanske under tio tillfällen på ett år. Sedan blev det inte mer. Jag har fortfarande dagboken kvar. Där var väldigt mycket tecknade bilder och kunde stå typ "i dag regnade det jättekul". Vad det betyder vet jag inte.

Sedan då?

Jo, sedan genom åren har jag faktiskt haft små svarta böcker där jag skrivit upp citat, komihåg, små berättelser, roliga historier och så. Alltså inte direkt dagboksanteckningar i sitt vanliga utförande, men ändå väldigt nära dagbok.

Varför blev det dagbok på nätet?

Många källor små... Det hela började med att jag ville lära mig göra hemsidor. Detta var för ett år sedan. Därför anmälde jag mig till en kvällskurs för att lära mig HTML-kodningen. Tanken var egentligen att göra en hemsida till en förening jag är med i. Det blev inte av och jag tyckte att något borde jag göra med den kunskap jag nu införskaffat. Egentligen är jag emot hemsidor där det står "Jag bor där, och gör detta, och på min fritid gör så här". Kunde inte förstå vem som skulle vilja läsa något sådant? Nu började jag alltså fundera på vad jag skulle ha med på min hemsida. Det jobbiga skulle bli att hitta på texterna, men tiden till det fick jag då jag blev långtidssjukskriven. Bra terapi! Jag upptäckte att Annica Tiger hade något som hette *Reload, dagbok på nätet*. Där stötte jag på en länk till EvaP som skrev dagbok. Tack vare henne kände jag mig inspirerad att också skriva dagbok. Och sedan har det fortsatt på den vägen.

Men varför? För vem skriver jag?

Varför? Förmodligen var det lite fåfänga i början. Men ganska snabbt upptäckte jag att så disträ som jag är, så är det bra att kunna gå tillbaks och se att man faktiskt har levt och andats årets alla tidigare dagar. Ibland har man undrat, eftersom man inte ens kommit ihåg att man jobbat förra veckan. Och för vem? För mig själv! Som sagt, man ser att det fanns ett innehåll i sitt liv, även om det kanske inte varit mycket att skryta med.

Vad skriver jag om? Anser jag att jag är en vanlig dagboksförfattare?

Jag skriver om det som funnits framför ögonen på mig under dagen. Det kan vara åsikter om vardags- eller världshändelser, filosofiska tankar, en massa spånande o.s.v. Men om det är vanligt vet jag inte. Alla skriver så olika. Säger man dagbok så tänker man väl mest på trånande tonårstjejer som skriver om den senaste musikidolen, eller pensionären som antecknar vädret, temperaturen och jämför med samma dag för ett år sedan.

Läser jag andras dagböcker? Och varför?

Klart jag läser andras dagböcker! Villkoret är dock att den uppdateras nästan dagligen, minst fyra gånger i veckan. Det roliga är att följa någon kontinuerligt och på det sättet lära känna personen bakom dataskärmen. Sedan kan man ju mejla och kommentera vad den andra personen skrivit, och sedan föra en dialog i något ämne som engagerar båda. Tänk så mycket man har att lära av andra.

Något annat jag vill ha sagt?

Njae, inte riktigt. Men här kommer länkar till dagbokssamlingar och dagböcker jag följer mer eller mindre kontinuerligt.

- [Dagbok på nätet](#) Följ länken "Reload".
- [Min dag](#)
- [Tjejringen Reloader](#)
- [Reloaders Ring](#)
- [Surr](#) Egentligen inte riktig dagbok, men nästan...
- [Reload](#)
- [Dagbok.nu](#)
- [My dear diary](#)
- [Open diary](#)

Privatpersoner jag följer:

- EvaP
- Annica Tiger
- Tette
- Laila skriver mycket om sin kennel
- Nisse, 9 månader, skriver också dagbok!

Tja, det finns fler jag följer, men det får räcka för i dag. Naturligtvis är det viktigt att läsa min dagbok. Jag blir så glad när jag ser räkneverket på den här sidan skjuta i höjden!

Se där! Allas kan slänga sig i väggen! Nu har jag gjort åtminstone en del av det som de borde ha gjort. Du milde, vad jag blev självbelåten. Måste kila och se i spegeln hur mitt huvud och ego växer.

1999-04-09, del 50

Kl. 19.00

Jag är ledsen, men jag har inget att säga i dag, då jag nu ska påbörja flytten av min hemsida till Passagen istället. Naturligtvis berättar jag var ni kan hitta mig, så fort jag är klar.

I helgen ska jag också försöka hinna med att göra fler sidor att lägga ut. Håll utkik!

Kl. 20.15

En och en halv timme senare och jag är klar med flytten till Passagen! Wow!

Kl. 22.00

Puh! Nu tror jag att jag äntligen lyckats finslipa hemsidan med bl.a. en ny gästbok. Nu har jag lite tid att berätta om min dag. Jag hade i dag äntligen fått lösenordet till Passagen så att jag kunde flytta hemsidan. Det har varit så jäkligt irriterande med den där pop-up-fönstret med reklam som ständigt kommit fram på Geocities. Alternativet hade varit fasta banners på mina sidor, och det vägrar jag. Tror detta är bästa lösningen.

Jag hade i dag den stora förmånen att vara fullständigt ikapp på jobbet. Första gången på sex år! Jag hade små fantasier om att kanske kunna gå vid tretiden i dag, men det sprack. Jag är alldeles för inbilsk av mig. Tjugo i tre brakade allt ihop. Då blev allt plötsligt akut och viktiga papper skulle skrivas och skickas till sjukhuset i Lund. Varför, varför måste allt hända en fredagseftermiddag? Detta var förmodligen min enda ordentliga chans att med gott samvete kunna gå tidigt, utan att veta att man lämnat något efter sig.

Jag känner mig inte drabbad av att "hela världen" skulle vara emot mig. Det är mer så att jag tycker att "allt är så konstigt" som min gamla "fosterfarmor[6]" alltid sa. Oftast höjer jag mest bara på ett ögonbryn och skakar lite lätt på huvudet och tänker "aphus/hönshus[7]" om allt jag upplever.

I dag såg jag en kille på bussen med blått hår. Inget nytt, men jag kunde inte låta bli att tänka "ack, du är allt efter din tid". Självt hade jag blått hår för femton år sedan. Det var blå fingerfärg som jag hällde i håret när jag gick på högstadiet. Det var skittufft! Ända tills jag kom till skolan och all färgen hade runnit ner över mitt ansikte. Jag såg mest ut som en smurf.

På tal om frisyrrer. Nu för tiden har jag inte så mycket att vara stolt över på skullbasen. Men förr i tiden! Ack, du ljuva minne... Som liten hade jag långt ljusblont hår. På 80-talet varierande min frisyrr mycket. Först vanlig, tråkig icke-frisyrr. Sedan blev det 1984 med snaggat i nacken och på hjässan stod det på

ända med två kilo gelé, skum och spray (ja, jag hade allt samtidigt!). Färgerna varierade; rött, grönt, blått, blont, mörkbrunt, rosa. Plötsligt var det för långt, och då fick det permanentas, men det var fortfarande snaggat i nacken. En gång hade jag en utklippt triangel i nacken. År 1988 lät jag det växa ut ordentligt och hade hockeyfrilla[8] där håret räckte nedanför axlarna och var permanentat. Numera, sedan det blev tunt (hm, undrar om det beror på alla preparat jag haft i det, eller om det har med testosteronet att göra) håller jag det till mellan 9-11 mm långt. Egentligen vill jag ha det kortare, men min frisör vägrar.

Oj. Jag hade ju egentligen inget att säga, och så skriver jag om frisyrier? Så trist! Ännu tråkigare är att jag inte har bildbevis på mina frisyrier. De som känner mig i dag tror inte på mig. Som kompensation för hårbristen har jag anlagt skägg sedan två år tillbaks. Ett sånt där fult runt munnen[9]. Fördelen är att man inte spiller mat i knäet när man ska förflytta maten med gaffel/sked. Missar jag munklykan så fastnar det i skägget.

1999-04-10, del 51

Jag trodde ju aldrig att jag skulle hinna skriva något i min dagbok i går, men jag skrev tre gånger i den.

Jag har varit väldigt aktiv med min hemsida de senaste dagarna. Som om det inte vore nog med att jag i går flyttade allt från Geocities till Passagen, så har jag i dag också gjort en sida om jämställdhet[10]. Undrar just om jag får några reaktioner på det jag skrivit, eller om folk baxnar av all text och slutar läsa efter första meningen. Lite orolig är jag då jag kanske uppfattas som någon sorts ”kvinnoklagare”. Men jag står fast vid allt jag skrivit där. Erfarenheten talar.

Vad bör nästa projekt bli på min hemsida? Några förslag? Jag är inte klar med min sida om tarot[11] och det lär dröja, så omfattande som den ska bli. Något jag saknar är en dagsfärsk bild av mig själv att pryda min sida med. Har tyvärr ingen scanner och inga fotografier. Hade jag bara haft en skanner, så hade det varit så mycket lättare att utveckla sidan. Bilder i kombination med text är det som är mest tilltalande. Blir lättare att visa och förklara saker man menar.

I går berättade jag om mina frisyrier, eller snarare barndomsminne över frisyrier. Jag tänkte i dag fortsätta på den trenden att berätta minnen från 70-/80-talet. I går på jobbet har vi diskuterat simborgarmärket och andra simmärken. Själv har jag bara tagit Baddaren, eller vad den hette. Man skulle doppa huvudet ett antal gånger under vattnet för att få det. För att det skulle bli riktigt så hade man lagt en rockring på vattnet som man skulle under. Trots min maniska rädsla för vatten så lyckades jag genomföra denna bravad. I dag undrar jag vart märket egentligen tog vägen? Mycket undrande var jag ju tvungen att ringa lilla mor i går och fråga. Hon visste inte riktigt, så nu får jag ringa lille far också och fråga honom. Hm, tänk om jag själv har simmärket? Trots fem års simskola så kan jag inte simma. Anledningen är nog då jag som mycket liten tappade fotfästet på havsbotten och for ut med en våg halvvägs till Lettland (Säkert en hel meter iväg försvann jag!).

På tal om vatten så kom jag osökt tänka på badhuset här i staden. I tidningen i går stod det skrivet om en man som i bubbelpoolen blottat sig, dragit i sönder sina badbyxor, doppat ett barn under vatten, smekt kvinnor och barn. Flera män hade uppmanat honom att sluta och badvakterna försökte bli av med honom utan framgång, och till slut fick de ringa polisen. I förrgår åtalades han. Själv har han inget minne av det hela då han skyller på för mycket sprit (halv liter starksprit). Dessutom åtalades han för att på bussen ha följt efter en tjej och onanerat på bussen. Det enda han erkänt är snatteri av damunderkläder, för det hittade man på honom när han greps på badhuset. Och vad kan man då få för straff för detta? Jo, böter, eller kanske fängelse. Jag behöver väl inte säga att jag är upprörd?

Och i dag kunde man läsa om att kosovoalbanska kvinnor våldtagits och mördats av serbiska soldater i ett arméläger. Varför ska män behöva skämmas för andra mäns avskyvärda beteende? För det är precis

vad vi gör... Skäms... Nu blev jag upprörd igen. Varför lockar krig fram ondhet i alla dess former? Förr slapp civilister[12] krig, då det var något soldater ägnade sig åt på fälten. Nu dras alla människor in i grymheterna. Många av dagens soldater har det dock som yrke. Förr var det inte lika frivilligt. Då tvångskommenderades man till militärtjänsten. Så visst, civilisterna var väl indragna förr också, men inte i samma utsträckning eller med samma råhet som i dag. För yrkesmilitären har det i dag också blivit väldigt opersonligt. Man kan sitta på ett fartyg i Medelhavet och avfyra en missil utan att veta vilka som drabbas. Förr kunde man se i sin fiendes ögon när man mejade ner dem.

Du milde! Skriver jag bara om elände? Har jag aldrig något roligt att skriva?? Jag skriver nog mest bara om sådant som upprör/berör mig. Och då blir det mycket om orättvisor.

1999-04-11, del 52

Jag vaknade i dag väldigt lugnt och behagligt. Hörde hur huset vaknade till liv, hur grannarna började gå i trappan, slå med dörrar, spola i vattenledningarna, prata med varandra. Ute kom trafiken igång på vägen, och folk gick och skrattade och pratade med varandra. Riktigt skönt att få vakna så. Jag kände mig riktigt utvilad och gick alltså upp. Men vad mörkt det var?! Klockan visade 03.13! Go'natt, alltså! Det var bara till att krypa ner i sängen igen och somna om. Och det gjorde jag... Nästa gång jag tittade på klockan visade den 14.35! Yes! Fem minuter över halv tre på eftermiddagen! Så går det när man inte sätter någon väckarklocka. Jag kan sova hur länge som helst. Tyvärr!

Lille far ringde i dag. Han lät så nedstämd så jag blev riktigt orolig. Förmodligen var det bara det finska lynnet med tungsintheten. Han oroas väldigt för sin 60-årsdag som kommer allt närmare. Han är lika rädd som jag över att bli gratulerad. Men lite kluven är han nog ändå. Han är med i kyrkans hembesöksgrupp (besöker gamla och sjuka i deras bostäder), och hade han nu firat sin dag så skulle prästen, diakonissan och byns alla gamla tanter (som också är med i hembesöksgruppen) komma. Det hade han nog gillat.

Dessutom fyller farmor år på lördag och det påverkade honom nog också lite. Hon bor ju så lång iväg och de kan inte prata med varandra. Hon fyller 91 år. (Wow, en tanke slog mig! Hon var 31 när min far föddes, min far var 31 när jag föddes. Alltså ska jag bli pappa om två år! Så trevligt!). För att återgå till farmor. Visst är det lite sorgligt? Hon är änka sedan ungefär femton år, då farfar dog i lungcancer. Hon har fått sju barn, fem söner och två döttrar. När Andra världskriget bröt ut fick hon skicka barnen till Sverige (tror tre av dem var födda), däribland min far. Han kom aldrig hem till Finland igen p.g.a. en barnsjukdom, så resan blev aldrig av. Sedan har tre av mina farbröder avlidit (ingen naturlig död för någon). Döttrarna, mina fastrar, bor inte nära farmor, så hon har bara kontakt med av sina från början sju barn. Hårt!

Jag har ingen kontakt alls med mina släktingar[13] i Finland, och det tycker jag är trist. Jag vet inte ens hur många kusiner jag har. Emellanåt så går jag in och kollar på Internet för att se om någon släkting till mig har skaffat hemsida. Än är det magert med det. De jag hittat tror jag att jag är släkt med, även om det är långt ut på släktgrenen. Mitt finska efternamn är mycket ovanligt. I Sverige är det nog bara jag och min far som heter[14] så. I Finland sägs det bara finnas en släkt som heter såhär. Kanske jag en dag kommer i kontakt med dem? Hoppas det...

1999-04-12, del 53

Jag tycker jag haft det lite bekymmersamt i natt. Det har låtit så konstigt i hyreshuset där jag bor. Något pulserande/brummande/slående ljud. Och jag med min fantasi... Jag fick någon olustig obehagskänsla av ljudet då jag tyckte mig känna igen det. Så kom jag på det! Det lät som om jag befann mig på rymdskeppet från första Alienfilmen och väntade bara på att Ripley (Sigourney Weaver) skulle hoppa fram ur mörkret med en eldkastare. Men så tyckte jag att oljudet började ändra karaktär, och plötsligt kunde jag riktigt framför mig se dr Spock dyka upp och säga något som "beam me up, Scott". Vet inte

riktigt varför jag kom tänka på rymdskepp? Kan det vara möjligt att jag tittar på för mycket Science Fiction? Sedan när jag låg där i mörkret, mellan vakenhet och den efterlängtnade sömnen, fick jag funderingar på om det var något liknande ljud människorna hört från maskinrummet innan Titanic sjönk. För nu tyckte jag det lät som någon typ av ångmaskin. Vilket fick mig att börja fundera på ett lokomotiv som stod inne på perrongen. Har jag fantasi? Jag tror oljudet kommer från luftaggregatet. Den behöver nog lagas innan jag hamnar på hispan eftersom jag inte får en blund i ögonen. För att spä på eländet så står en dörr på våningen ovanför och gnisslar och slår. Rena spökhuset! Huh, så hemskt! Eller nåt...

Jag blev glatt överraskad. Annica Tiger[15] har i dag i sin dagbok länkat till min jämställdhetssida som "dagens länk". Men jag blir lite konfunderad när hon skriver "Negativ jämställdhet. Intressant vinkling". Jag misstolkar allting så lätt (yes, har inga svårigheter alls att misstolka allting efter behag). Jag, negativ? Jämställdhet negativt? Njæe, förmodligen inte. Men jag hade här tänkt förtydliga mig något.

Män som kommer in i på kvinnodominerade arbetsplatser har det inte alla gånger lätt i början, då fördomar och förutfattade meningar råder. Man är helt enkelt skeptisk till den ändring som det faktiskt innebär och kräver. Men mycket snart så blir faktiskt alla killarna "en i gänget", precis som tjejerna blir det på mansdominerade arbetsplatser. Personligen har jag aldrig stött på problem på mina arbetsplatser när jag kommit. Inte direkt åtminstone. Jag vet att en person ringde facket och grät förtvivlat då det gick rykte om att jag skulle fått flera tusen mer i lön än de andra, vilket absolut inte stämde. Tvärtom så hölls min lön nere på det lägsta möjliga, eftersom jag var den ständiga vikarien under sex år. Jag vet också att man på en arbetsplats sa, när de fick höra om min existens, att "aldrig i livet vi vill ha hit en man som förstör vår fina gemenskap". Nä, de slipper. Deras förlust! Det enda som jag själv varit utsatt för, var att jag efter att ha arbetat två månader blev kallad till personalkontoret och fick i ansiktet kastat: "Du, man i kvinnodominerat arbete?! Du kan inte mena allvar, du kan inte vara seriös! Jag ska minsann se till att du aldrig får något jobb här". Gissa om jag blev paff. Då börjar man tvivla på sig själv. Hade jag gjort något fel? Hade min chef eller arbetskamrater klagat? Men det hade de inte. Tvärtom! De har varit så nöjda att de har under sex år kämpat för att jag skulle få en tillsvidaranställning. Och den har jag nu sedan ett halvår tillbaks! Så kritiken jag fick höra var helt greppat ur tomma intet. Ja, ja... Det är väl så när man är pionjär inom min yrkeskår.

Om min jämställdhetssida på något sätt verkar "besvärlig" så är det inte direkt efter egen erfarenhet jag talar, men jag vet att den är sann. Jag har varit med i flera projektgrupper och deltagit (som åhörare) i flera seminarier och föreläsningar. Den tunga jämställdhetsbiten måste väl ändå i dag vara att få fler män att söka sig till skola, barnomsorg och vården? Som jag tidigare sagt så måste man tänka om, och sluta tänka i banor som manligt och kvinnligt. Hur ska man annars få upp löner och status? Och få folk till att söka jobb som blivit oattraktiva just p.g.a. främst lönen. Ack ja... Eller tänker jag fel? Tacksam för respons!

Som vanligt är jag sent ute. Senare i veckan ska man ha lämnat in ansökan till högskolan. Där är så mycket intressant att ansöka om i VHS-katalogen, men som jag inte har behörighet till. Jag saknar ett ynka litet ämne, nämligen gymnasiets tredje år matte. Varför måste man kunna räkna? Det är ju så trist! Det är väl bara att bita ihop och försöka planera sin framtid. För visst hade det varit kul att läsa något, kanske på kvällstid? Vad ska man göra efter att under årens lopp lärt sig spela elorgel, franska, danska, engelska, lite tyska och spanska, spä i tarot, lärt sig HTML-kodning med mera. Måste få något riktigt stimulerande att få bita i.

1999-04-13, del 54

Så har jag då fått mitt första virus i datorn. Jag fick det via en mailinglista, och så fort jag såg det så "deletade" jag eländet. Så det borde ju inte haft någon inverkan på min dator.

Jag är imponerad! Nästan 60 personer har varit inne på min jämställdhetssida sedan i går. Men så många

positiva/negativa reaktioner har jag ännu inte fått. Vill gärna ha fler! Om ni nu inte fattar något av vad precis skrivet, så hänvisar jag bara till gårdagens dagbok.

När jag åkte hem från jobbet med bussen i kväll så såg jag på andra sidan gatan en utav mina kusiner. Och hon såg mig. Och vi vinkade så glatt på varandra innan min buss fortsatte. Det var riktigt roligt att få se henne. Vi ses kanske bara en eller två gånger per år, om ens det, och med tanke på hur nära vi växt upp tillsammans så blev jag riktigt glad. Automatiskt kommer man tänka på allt det man varit med om tillsammans under sin uppväxt, både bra och dåligt. Vi behöver inte prata med varandra, vi känner inget behov av det. Kanske det är så att ha släkt? Man behöver inte underhålla släktförhållandet på samma sätt som man måste underhålla en vänskap för att inte den ska rinna ut i sanden?

I dag har jag väldigt mycket tankar med oro. Jag vill inte här skriva så mycket närmare om det än att en f.d. arbetskamrat på en tidigare arbetsplats drabbats av en hjärntumör. På denna arbetsplats är hon den tredje på drygt fem år. Statistiskt sett har 15 % av personalen här fått denna fruktansvärda sjukdom. De symtom hon hade är likartade med de symtom jag har nu med min synnervsinflammation. Mig hade man inte tänkt utreda vidare, men på andras begäran blir det nog av ändå. På den här tidigare arbetsplatsen ska man nu utreda varför så många insjuknat i hjärntumörer. En av dem dog när jag arbetade där. Det var hemskt att följa hennes sjukdomsförlopp. Hon satt i rullstol, hade dåligt närminne, personligheten förändrades och hon blev elak, medicinerna gjorde att hon svullnade upp och blev plufsig. Det finns tre sätt att åtgärda tumörer (generellt). Operation, cellgifter (cytostatika) och radioaktiv strålbehandling. Oftast får det bli en kombination av allt detta. Om inte operationen blir radikal, om inte allt går att ta bort med kniv, så får man stråla. Ibland, om tumörerna är för stora, så börjar man med strålningen eller cellgifterna. Minskar omfånget på tumören kan det vara lättare att sedan skära bort den. Den hemskaste/otäckaste formen av tumörer (om man är rädd för operationer liksom jag) är nog hypofystumörer. Hypofysen ligger i underdelen av hjärnan, och enda sättet att nå den är att skära upp (klyva) näsan och gå in genom näshålan i skallen.

På torsdag ska jag redovisa mitt kassörsuppdrag i den lokala styrelse jag sitter i. De kan inte klaga, för av någon mystisk oförklarlig anledning så finns det 108 kronor för mycket i kassan. Var det kommer ifrån vet jag inte. Kanske jag skulle tagit över finansministerposten istället? Men det är väl klart. Jag vill inte gå i statsministerns ledband, som tydligen Ringholm ska göra. För det var väl därför Persson valde honom? Åsbrink hade ju en vilja som inte uppskattades. Det lät väldigt roligt på Rapport i går kväll och det var lika roligt på SVT:s text-TV. De borgliga partiledarna skrek unisont ”nyval” och jag kunde inte låta bli att tänka på ”de tre små grisarna”, som vid minsta vindpust skriker ”vargen kommer”. Och sedan lät ju Persson och Åsbrink så stötta på varandra. Den ene sa ”det blev bara för mycket” och den andra sa ”och det var droppen som fick bägaren att rinna över”. Två viljor, två tjurskallar. Jag tror inte de ens försökt diskutera eller lösa sina problem emellan sig. Butter och Bitter kanske man skulle kunna kalla dem? Ringholm påminde om en annan känd gris (nej, det är synd om både politikerna och grisarna om de mot förmodan skulle jämföras), nämligen bror Duktig. I direktsändning intervjuades han (Ringholm alltså, inte bror Duktig), och han drog upp alla sina meriter och beskrev hur duktig han var. Vad han hade tänkt göra med sin nya tjänst, nämnde han aldrig. Det blev aldrig riktigt läge för det. Ja, jag vet inte... Jag är lika förvirrad som vanligt och vet inte om detta var bra eller dåligt. Vad jag inte riktigt kan förstå, är hur personer som inte är folkvalda, bara kan sättas in på en ministerpost. Borde de åtminstone inte vara folkvalda och sitta i riksdagen? Hm... Detta har jag inte själv tänkt på tidigare. Varför har vi val om inte de folkvalda kommer med i riksdag/regering? För att man inte avgett några personliga löften till väljarna? Det är kanske lättare då att ta impopulära beslut? Man behöver inte se andra människor i ögonen då? Skammen känns inte lika svår? Ha! Som om de hade skam i kroppen annars! Så där ja! Då var jag klar med mitt ”dagens hets mot folkgrupp”. Stackars politiker. Stackars oss. Gud varde med oss. Amen.

1999-04-14, del 55

Jag har inte tid att skriva mer här i dag. Jag är nämligen på väg till McDonalds med en kompis. Passerar ni utanför och tittar in, så är det jag med skägg, glasögon, vit t-shirt och blå slipover. Bara så ni vet.

1999-04-15, del 56

I dag känner jag riktigt hur mycket jag har att berätta. Jag har gått hela dagen och tänkt "O, det måste jag berätta i min dagbok"! Men nu har jag glömt vad det var som jag skulle berätta. Så det blir det gamla vanliga, nämligen "mitt händselös liv".

I går var jag på McDonalds med en kompis. I en hel vecka hade jag gått och retat mig på deras hamburgare, då jag tycker det är godare att gå till en vanlig kiosk med fettdrypande hamburgare där dressingen rinner längs underarmarna på en. McDonalds har ju ändå inte så stor variation på hamburgarna, annat än att de byter namn varje vecka. Som jag sa till min kompis i går när han frågade hur det smakade: "Ko som ko...". Men det *var* faktiskt gott (McNewport) och vi hade det riktigt trevligt. Vi blev sittande i två och en halv timme. Så är det när man inte träffas så ofta!

I dag träffade jag två personer som jag kanske inte träffat på några månader. Ja, alltså, jag träffade dem inte samtidigt i dag, men båda utbrast när de såg mig "Men du har ju gått ner i vikt"! Va, har jag? Då tackar jag och tar emot. Hur det skulle gått till vet jag inte, men det var sådana uppriktiga komplimanger, så jag blev riktigt glad och sporrad. Öh, nästan åtminstone. Just nu när jag skriver detta sitter jag och kastar längtansfulla blickar på ett Taragona som ligger fem centimeter från musmattan. Rätt som det är greppar jag efter chokladen istället för musen.

Något annat kul som jag hörde i dag, var att jag ska få en praktikant hos mig om ett par veckor. Bara under en enda ynka förmiddag, men det är alltid roligt och nyttigt att få träffa de som går och utbildar sig till det yrke man själv har. Det blir ett givande och tagande. Jag visar henne hur jag arbetar, och hon berättar om hur utbildningen har ändrats sedan jag själv gick den. Saken blir ju inte sämre av att vi kommer från samma lilla håla och nästan är i samma ålder. Hm, kanske det ändå inte blir så mycket arbete utfört den dagen?

Smask, tugg, mmm. Nu kunde jag inte låta bli chokladbiten längre. Gud, vilket skönt sockerrus jag fick! Hög som ett hus! Taragona har jag alltid avskytt, men plötsligt för ett par månader sedan "upptäckte" jag det. Det skrämmer mig lite eftersom det ju är lille far som älskar denna choklad. Visst är det hemskt när man upptäcker att man börjar ta efter sina föräldrar när man blir lite äldre? Dock tänker jag inte börja koka soppa på grisknorrar eller grisfötter. Tror inte han tycker det är gott, men han är snål och affären skänker det nästan till honom. Konstigt. Ingen annan som handlar sådant?

Har också i kväll hunnit gå på ett styrelsemöte där jag sitter som kassör. Nu hade vi blivit så moderna [16] av oss att vi ska kunna nå varandra per e-post istället för telefon. Snart pratar man nog inte i telefon. Och istället för telefonnätet använder vi elledningarna för att nå Internet. Kanske.

Klockan är nu nästan halvnio på kvällen. Jag kollade precis och nästan trettio stycken har varit inne här och läst de senaste två dagarna. Så hemskt! Jag som knappt skrivit något under den tiden. Jag har svikit er, mina läsare! F'låt!

Ännu en gång hade jag tänkt ändra om totalt i min hemsida. Många blir kanske besvikna, andra prisar en ändring men flertalet bryr sig nog inte. Jag har lyckats få tag på bilder som jag tycker är helt otroliga och som jag vill pryda mina sidor med. Det är tecknad femtiotalreklam som är gjord med en särskild teknik. Men de skulle inte passa in här med den utformningen jag har nu. Jag måste göra det lite mer stilfullt. Bilderna går egentligen under begreppet ClipArt och man måste ha copyright inlagd för att få ha dem. Här under visar jag en av bilderna.

(Bild borttagen)

Jag gillar denna stil av bilder. Snälla, håll med mig! Visst är den snygg? Att ändra hemsidan är ett tidsödande projekt, och lär ta ett par veckor.

Jag har stora planer på att i morgon köpa en flatbäddsskanner. Det är något jag verkligen saknat. I ett halvår har jag gått och planerat detta inköp, och vad jag skulle skanna in. I dag kan jag inte komma på något att skanna in över huvud taget. Jo, kanske en dagsfärsk bild av mig själv. Det hör ju liksom till om man nu ska ha en hemsida. Vilket också innebär att jag måste fastna på någon bildrulle. Åhum, läste ni nu rätt? Bildrulle... bild-rulle, inte bil-drulle.

På tal om bildrullar, alltså bil-drullar, så mötte jag en lätt chockad arbetskamrat imorse. Hon hade stoppats av polisen i dag kl. 07 på morgonen i en alkotest. Öh, f'lått, men är det vanligt att man dricker innan jobbet på morgonen[17]? Jag hade förstått om de kollat farten eller underhållet av bilen, men alkotest? Hon klarade sig, men hon (liksom alla vi andra?) kände oss skyldig för något när hon blev stoppad. Det fanns ingen anledning, men hon kände sig som en skurk.

Tant- och gubbvarning! Om du känner dig trygg istället för upprorisk när du ser polisen.

Jag hörde en rolig historia i går hämtat från verkliga livet. Det var ännu en arbetskollega till mig, som ifjol var med om följande. På våren, innan studenten, tar eleverna i staden och klär ut sig klassvis. Någon gång har det varit Pippi Långstrump-klasser, vikingar, grodor, kondomer, vampyrer o.s.v. Förra året var alla killarna i en klass utklädda till skottar i kilt. Hon, min arbetskollega, hade kört på en större väg, och på en gräsplätt intill hade killarna unisont lyft på kiltarna och visat häcken för alla passerande bilar. Naturligtvis hade de ingenting under kiltarna. Det var ju lite roligt tyckte min kollega. Men senare på kvällen var hon ute och gick på stan, och passerade en busskur där några av kiltkillarna stod med sina kompisar. En av dem stod och tvekade om han skulle gå ut och göra sitt "uppträdande" då min kollega närmade sig. De andra i kuren stod och sa "nä, gör det inte", men han gjorde det. Han tog klivet ut och ställde sig framför henne och lyfte på kilten och visade stjärten. Då kunde inte min kollega behärska sig, utan hon gick fram och med orden "lille vän, jag har redan sett den en gång i dag" klappade hon honom i baken. Gissa om han och hans kompisar blev paffa?

Det är något speciellt med fredagar. Arbetsveckans sista dag. Jag har aldrig något som måste göras på jobbet då, utan jag skulle kunna gå hem i tid, eller i bästa fall, en timme tidigare. Men verkligheten ser lite annorlunda ut. För andra fredagen i rad så kommer mina läkare springande med andan i halsen och panik i ögonen när de ser att jag är på väg att sluta. Då, efter tre på fredagseftermiddagen, har de plötsligt upptäckt jättesjuka patienter som måste gå till annat sjukhus omgående med färdigutskrivna journaler och kopior av allt som hänt patienten sedan den föddes (känns det som åtminstone). Visst, det är väl förståligt, men varför just fredagar? Hm, undrar om det är en komplott mot mig? Är man lite schizo som jag, så inbillar man ju sig det. I dag gick jag ifrån min arbetsplats under en knapp timme, för att i arbetet gå lite ärenden på sjukhuset (i arbetet var jag här tvungen att skriva, om min chef av misstag skulle läsa det. Men det är åtminstone sant). När jag kom tillbaka fullkomligen skrek de efter mig. Där var massor som skulle göras helt plötsligt. Tänk, så outhärliga vi sekreterare är. Tur att vi är sådan billig arbetskraft (säger inget mer, men jag var *väldigt* ironisk där på slutet).

Äntligen helg! Äntligen tid att ägna sig mer helhjärtat åt sin hemsida. Lite sjukt det där tycker jag. Ägna sig åt datorn på sin fritid? Har jag inget bättre för mig? Jo, förmodligen, jag kommer på så många nya idéer hela tiden som jag måste testa. Egentligen så kan man nog extremt lite om datorer, för när man upptäcker någon ny finess får man en riktig aha-upplevelse som gör att man sitter några timmar till för att prova den. Vad gjorde man innan datorn kom? Tittade på teve? Kan jag inte minnas. Jag köpte ny teve för fyra månader sedan och har knappt haft den på. Teve är nog egentligen ganska onödigt.

Här körde jag huvudet i väggen, och kan inte komma på mer att skriva. Så då är det väl bara till att sluta? Jag återkommer med nya krafter och ny inspiration i morgon! Vi ses!

1999-04-17, del 57

Jag gjorde det! Jag köpte en skanner i dag. Får jag något för mig, så genomför jag det. Innan klockan var halv nio i mörse, så hade jag redan införskaffat skannern. Och innan dess så var jag ju tvungen att gå in i en fotoautomat så ni äntligen kan få se hur jag ser ut. Ja, jag har verkligen varit på hugget i dag!

(Bild borttagen)

Tja, jag vet att ni nu blir stumma av häpnad när ni ser mig. Så vad kan jag säga till mitt försvar? Inget annat än att jag var gullig som barn. Annars hade väl lilla mor satt ut mig i skogen som liten.

Förresten, vet ni varför bebisar luktar så gott? Jo, det är för att de inte ska bli ihjälslagna av sina mammor, om de skriker nätterna igenom. Ja, inte var det min insikt, utan det är ett citat ur någon av Diana Gabaldons underbara böcker. Är där någon sanningshalt i påståendet?

Och denna jä*la förtörnade skanner innebar också att jag var tvungen att möblera om ett helt rum bara för att få plats med den. Ändå innebär detta att jag inte får plats med min gamla dator. Den var i och för sig inte ihopkopplad. Jag måste skaffa en större lägenhet, och det är ju inte klokt. Bara för att man har dator? Men visst hade det låtit bra; ”Ett ögonblick ska jag gå in i datorrummet och hämta utskriften”, kanske man en dag säger till några gäster man har på besök. Så impade de skulle bli!

Nix, jag får kanske lära mig hur den här skannern fungerar också. Jag har redan skannat, som ni märker, men jag har inte läst någon manual ännu. Och så måste jag väl få vila ut lite efter att härjat omkring med möbler och datorer, fram och tillbaka, koppla ner, koppla upp.

1999-04-19, del 58

Jag upptäckte i dag att antalet kufar har ökat. Naturligtvis pratar jag om ”Vi udda typer”-ringen som Tette startade i fredags. Nu är vi elva stycken i skrivande stund och jag har haft en trevlig stund då jag gått igenom och tittat på de andra kufarnas hemsidor. Vilken bra webring[18] jag hamnat i!

Jag ska nu göra en sida där jag ska skriva om hur ”udda” jag är. Så därför, alla mina arbetskamrater som jag vet läser detta, skicka genast ett mejl till mig där ni berättar om det mest underliga eller udda jag gjort!

I dag skrev jag något väldigt underligt i en patientjournal: ”Patienten tar Nitromex vid behov. Har aldrig haft bröstsmärtor”. Öh?! Va? Varför tar man en medicin mot bröstsmärtor om man aldrig haft bröstsmärtor? Jag letade förtvivlat efter den doktor som dikterat detta, men jag hann inte hitta henne innan jag gick hem. Jag tror jag tidigare berättat om då jag skrev ”Patienten vägde 78 kg i hemmet innan han gick hit utan kläder”. Detta var ett klart syftningsfel (tror jag åtminstone, såg aldrig om patienten var naken), men ”bröstsmärtorna” måste ju bero på något annat. Om intresse finns så kan jag lägga ut en sida med sådana här dikteringsgrador som läkarna brukar kläcka ur sig titt som tätt.

Klockan nio i går kväll raderade jag hela min hemsida från Internet och lade ut en ny med samma innehåll som tidigare, men grafiskt lite annorlunda. Nu är jag nöjd. Fast det sa jag för två veckor sedan också då jag lade ut den förra versionen. Att jag suttit för länge framför datorn märks främst genom att jag fått domningar i båda benen och stickningar i musarmen. (Öh, jag menar alltså att armen jag använder till musen har stickningar. Och nä, jag menar inte att musen har stickningar, det är jag som har

stickningar. Vad sa jag precis om syftningsfel)? Tänk så mycket värre symtom jag hade haft om jag varit datanörd!

Ja, ja... Just nu försöker jag leva upp till att vara en riktig kuf, och sitter och lyssnar på gamla franska schlagers från Eurovison Song Contest på 60- och 70-talet. Detta får mig att komma tänka på en fransklärare jag en gång hade. Mitt under lektionen kunde han brista ut i sång, och då enbart gamla franska schlagers. Och han slutade inte sjunga heller, utan fortsatte i det oändliga. Det gillade jag! För då behövde jag inte visa min okunnighet i att böja franska oregelbundna verb.

I dag var där ännu en som sa att jag gått ner vikt. Så nu var jag ju bara tvungen att kolla. Jo då! I år har jag gått ner tio kilo utan att jag vet hur jag lyckats med en sådan bra prestation. Det sporrar lite, så jag borde kanske medvetet gå ner lite i vikt.

Ack, ja. Då får jag väl börja på min tilläggsida om hur underlig jag är. Vet inte riktigt vad jag ska ta upp där. Där finns så mycket att välja på.

1999-04-20, del 59

Jag jäktade ut från jobbet i dag, och när jag kom utomhus kunde jag inte begripa vad det var som luktade. I vanliga fall känner man den mindre angenäma doften från reningsverket som ligger tvärsöver vägen från sjukhuset. Och det var heller inte den härliga doften av inälvor från Scan eller från krematoriets bränningsugnar (krematoriet är tillfälligt stängt, anhöriga får betala 1 300 kr extra i avgift för transport av liket till närmaste krematoriet i Blekinge). Nä, det var den angenäma doften av nyklippt gräs. Mmm, sommartider.... I dag skiner solen igen och det är varmt. I förrgår snöade det. Man hinner inte med i svängarna.

Två läkare på jobbet började diskutera mig när jag satt framför dem på lunchen.

- Jonas här är ett unikum (vilket uppstyltat språk, va?!), visste du det? Sa läkare nr 1.
- På vilket sätt då? sa läkare nr 2 lite surt.
- Nå, Jonas, berätta nu hur många manliga sekreterare det finns i Sverige. (Här fick jag alltså komma in i samtalet om mig).
- Öh, femton....? svarade jag
- Ja, se hur ovanlig han är! sa läkare nr 2 entusiastiskt.
- Vadå, då? sa läkare nr 2 ännu surare. Det fanns en i Skövde också där jag jobbade senast, så jag är van.

Jaha, där fick man höra! Ett par timmar senare beklagade sig läkare nr 2 för sköterskorna:

- Jonas ser alltid så sur ut. Han är arg på mig och säger att jag inte vet hur man dikterar journaler.

Det svarade jag inte på, utan tänkte bara i mitt stilla sinne om hur hon i går sa i en journal att patienten som aldrig hade haft bröstsmärtor tog tabletter mot bröstsmärtor. I dag gjorde hon en ny groda... något om att patienten hade hemorrojder i Hässleholm. Jag som trodde att patienterna hade dem med sig där de befann sig. Fast vad vet jag? Jag är ju ändå inte läkare. Tack och lov!

Ibland är det så hjärteskärande att sitta på en vårdavdelning och höra patienterna ligga och skrika. Det är en sak att de som är dementa ligger och skriker typ "Anna, Anna, var är du?". Det är då värre när de ordlöst ligger och skriker ut sin panikångest, antingen för att de är rädda för att dö, eller då de faktiskt *vill* dö. Det beskriver nog min arbetsdag i dag rätt så bra.

Jag har varit förtvivlad ända sedan i går, då jag upptäckte att min hemsida inte funkade på alla datorer. Här hemma har det fungerat utmärkt, och det enda jag har kunnat komma på som anledning till

problemet (bilderna har lagt sig ovanpå texterna) är att det bara fungerat om man haft Windows 98. Kaos har det blivit om man haft Windows 3.0, Windows 95 eller Windows NT. Nu har jag gjort ändringar som jag hoppas löst problemen. Annars får ni meddela mig. Tyvärr kan jag själv inte kolla förrän i morgon på jobbet hur det ser ut efter mina ändringar. Det är inte roligt när man under helgen lagt ner 30 timmar på att ändra sin hemsida, och det då inte stämt på andras datorer. Som sagt, jag har varit förtvivlad.

Något jag sitter här och undrar över, är om det finns några outtalade regler eller vedertagna regler för awards[19]. Kan vem som helst skapa ett award och skänka det? Funderar på att skaffa ett själv, men jag har inget bildbehandlingsprogram som är bra, så då undrar jag om det finns någon som kan skapa ett sådant på beställning. Hm, jag får forska vidare i frågan.

Äntligen är det Ally McBeal på fyran i kväll igen. Det har ju inte funnits anledning till att glo på teve under de veckor som varit då de istället visat hockey. Sportintresserad är det sista jag är. Då är det mycket roligare att kolla in "Biscuit" och hans fjärrspolande toalettskål. Oinvigda fattar ingenting.

1999-04-21, del 60

"Jag dör, jag dör!", tänkte jag i dag då jag skadade mig. Jag skulle slicka igen ett kuvert och råkade skära mig på läppen och det kom säkert två bloddroppar! Ja, det är inte lätt att vara man och därmed klen.

Jag får så många fina små meddelande via e-post och i gästboken. Om ni väntar er något svar från mig så kanske det inte blir förrän i helgen. Jag hinner inte allt det jag vill, tyvärr. Men svara ska jag göra.

Nu hoppas jag att allting stämmer på min hemsida, att inte bilderna ligger ovanpå texterna som tidigare. Klaga gärna, för mitt mål är att förbättra, så kritik måste jag tåla.

I dag var det jag som på jobbet skrev en riktig groda i en patientjournal. Texten skulle vara: "*Diagnos: digoxinintoxikation*" (läkemedelsförgiftning).

Och vad skrev jag? Jo, "*vitalisintoxikation*". Jag har uppfunnit en helt egen ny diagnos! Det skulle betyda att man är så pigg och glad (vital), så att man blev förgiftad och sjuk av det. Tur att doktorn var observant så jag kunde ändra det innan vi skicka iväg kopior till vårdcentraler, inremitterande läkare o.s.v. Men roligt hade åtminstone både doktorn och jag.

Av någon mystisk anledning så får jag Dagens Medicin, en tidning som kommer varje vecka och handlar om sjukvården, för sjukvårdspersonal (målgrupp läkare och sjuksköterskor). Tidningen är mycket bra, så jag klagar inte över att jag får den. Där brukar varje vecka stå journalgodor, och i gårdagens tidning stod det: "Efter frukost: Patienten kräk upp hel rondsål". Fri tolkning.

På jobbet blev jag och en arbetskamrat attackerad i hissen av två clowner. Ja, ni läste rätt. Två clowner! De var på väg till barnavdelningen för att skrämna barnen, eller vad det nu är clowner gör. Clownerna försökt trolla med min kompis, men hon stirrade kallt på dem så trolleritricket misslyckades helt. Clownerna blev så förlägna så de började trolla fram pengar ur öronen på varandra istället. De tyckte nog vi var totalt humorlösa. Själv kan jag inte med clowner riktigt sedan jag som barn blev skrämmd av clownen Manne.

1999-04-22, del 61

Jag har fått mitt första award, pris! Jag är SÅ stolt!

Jag smet från jobbet tidigt i dag. Redan en timme tidigare än vanligt. Där var relativt händselöst och

jag har fortfarande nästan tjugofem timmar flex att plocka av. Så vad gjorde jag då istället? Jo, jag skrev en lång text om jämställdhet igen. Ni kan inte läsa den på min hemsida, än åtminstone. Kanske jag lägger ut den. Istället har jag skänkt den till Gunilla[20] och hennes jämställdhetssida.

Jag har nu varje dag skrivit lite om journalskrivning och om ”grodor”. Den bästa har jag nog undanhållit, då det var en fadäs som jag ensam var ansvarig för. Men roligt var det.

Doktorn kom springande till mig med en journal jag precis skrivit. Av hans återhållsamma munterhet, förstod jag att jag gjort ett roligt misstag. Doktorn sa:

- Jag vill att du ändrar första meningen. Det ska vara ”känd krögare med diabetes”, men du har skrivit ”känd krökare”.

Visst, jag kunde också förstå att det var en rolig felskrivning, men doktorn fortsatte skratta och så roligt kunde jag ju inte förstå att det var. Sedan kröp det fram:

- Det värsta är att det stämmer det du skrivit även om det inte var vad jag dikterat, sa doktorn.

Aha! Men jag ändrade texten...

1999-04-23, del 62

Också i dag smet jag från jobbet lite tidigare. Så dåligt samvete jag har bara för det, så borde jag kanske stannat kvar. Men är det lugnt och man har timmar att plocka av så ska det ju inte finnas några hinder.

Ännu en gång ska jag berätta om de journalgrodor jag tagit del av. I dag skrev jag ”Sambo med frisk hustru i villa”. Ja, kanske inte så rolig, utan mer konstig. Man får ju vara glad att han bor tillsammans med hustrun och att hon är frisk när hon vistas i villan. Hur mår hon annars?

Nästa problem jag fick i dag var när jag skulle diagnosregistrera i datorn en man som avlidit. Datorn protesterade och ville inte ta den diagnos jag fått som dödsorsak. Stod något om att det var könsrelaterad diagnos. Då blev jag rejält nyfiken och var tvungen att slå upp vad diagnosen betydde som jag fått. Jo, mannen skulle ha avlidit i en ”ovarial dysfunktion”. Hahahahaa! Ingen som fattade? Rubbning i äggstockarna.. Hade det varit så, så skulle alla män vara döda vid det här laget!

1999-04-24, del 63

Jag är sent ute med min dagbok i dag. Jag hade inte tänkt skriva något och klockan är snart nio på kvällen. Jag brukar ha en deadline kl. 19. Men eftersom jag gör som jag vill, så lägger jag ut den ändå i kväll. Vad skulle jag annars göra? Jag tittar ju ändå inte på Bingolotto!

Aldrig har jag väl så hett som i dag önskat att jag vore ordentligt hårfager. Långt svallande hår, eller åtminstone ett par långa polisonger som i en varm sommarbris hade fladdrat lite pilskt (Gud, vad är det för språk jag använder?!), för då hade jag i dag kunna slita av det i förtvivlan över min hemsida. Istället fick jag nöja mig med att sitta och dunka pannan (med det onaturligt höga hårfästet) mot datorskärmen.

Förra helgen lade jag ut min nya uppdaterade version av hemsidan, som åtminstone jag tyckte var perfekt. Jag skulle inte behöva göra fler ändring den här sidan sommaren. Trodde jag. Upptäcker till min stora fasa att bilderna hamnat ovan på texterna. Visst, är man kuf så är man, men detta var ju inte min mening! Slit och släp och stön. Men jag fixade det.

I dag kom nästa problem. Jag fick för mig att också ladda ner Netscape Navigator[21]. För det har jag fått lära mig, att om man gör en hemsida så måste man kolla den både i IE och i NS. Först tyckte jag att min förstasida såg lite annorlunda ut. Så stilren.. så... BRA! Tills jag såg att min menyrad var

försvunnen. Och med tårar i ögonen (ja, det får man om man sitter framför datorn 15 timmar per dygn) upptäcker jag att de flesta sidor är blanka i Netscape. Det var nu jag var i upplösningstillstånd och skickade ett akut mejl till Gunilla som föreslog att jag skulle fixa sidorna i Netscape Composer. Och det lyckades!

Därför hade jag tänkt strunta i dagboken i dag och istället slappa. Men jag blev så rastlös av det så jag var tvungen att slå på datorn igen. Datanörd och datorberoende? Jag? Nä, ni skämtar!

Eftersom det är lördag så ska jag ta ett par riktigt oanständiga dikteringsfel ur patientjournaler. Hoppas ingen är blyg, utan kanske lite lätt på lyran när ni läser detta. Eller att det är söndag när ni läser detta och behöver lite uppmuntran p.g.a. en rejäl hangover.

- Klagar över att han inte kan få utlösning trots en och en halv timmes arbete med hustrun.
- Patientens hustru har nu blivit gravid efter samlag.
- Tidigare frisk man som har sökt på Hud klin pga besvär med förhuden, som varit strong. (*Menar man kanske trång?*)
- Skaffat sig nya badrumsspeglar och observerat att pungen ser svullen ut.
- Brev till patienten där jag förklarar att besvären inte kan komma från urinvägarna om de fortfarande finns kvar. (*Syftningsfel*)
- ”Mat får han från sonen som ligger infryst” *Öh, va?*)
- Pat. har inte haft några öroninflammationer, men är mkt. besvärad av detta, intages därför för abrasio (*skrapning*).
- Modern dödad för lungcancer. (*Stackar'n, har de tagit livet av henne bara för att hon drabbats av cancer?*)

Förstår ni nu varför jag tycker att jag har ett sådant roligt jobb? Dock har jag inte skrivit ovanstående själv, utan det var hämtat från tidningen Dagens medicin.

1999-04-25, del 64

Ännu en lugn helg. Den sista lugna helgen på en dryg månad nu. Nästa helg fyller lille far 60. Helgen efter det ska jag jobba och det gillar jag *inte*, men är så illa tvungen. Jag ska hjälpa till och flytta ett journalarkiv, och jag hade hellre gått in i går och jobbat extra när det gällde att skriva journaler. Usch, ja... Fortfarande lite sur över att jag inte fick gå in i går. Det vägs absolut inte upp av att jag om två veckor ska släpa på dammiga gamla journaler.

1999-04-26, del 65

Jag förstår inte vad jag gör för fel. Min fina yuccapalm har börjat vissna ner. Jag har gått och trott att den mått bra, fått lagom med vatten och socialt umgänge med mig, men nej... Jag har glömt att vattna den, och det ska mycket till för att den ska ta skada. Man kan då inte beskylla mig för gröna fingrar. Det är bara ampelliljor som överlever hos mig, men min yucca har jag haft i närmare tio år. Så stor, så ståtlig, så gulbrun. Jag får vara glad att jag inte har en trädgård att sköta, eller rättare sagt, naturen kan vara tacksam att jag inte är trädgårdsmästare eller nåt.

Jag har upptäckt en ”ny” dagbok som fångat mitt intresse. Det är inte många mäns dagböcker jag läser, då de flesta är i sjuttonårsåldern och skriver typ ”Henke spydde på Matte-Lisas lektion i dag. Vi asgarvade åt honom. Höhö”. Men Björns dagbok har ett helt annat djup. Den fångslar! I dag skrev han om sina semesterplaner, och jag tänkte bara ”Ja! Jaa! *Så* vill jag tillbringa min semester!” För att citera honom själv: ”Sitta på kaféer i Stockholm och läsa, filosofera, skriva och teckna.”

Ja, hade jag haft råd hade jag också kunnat tänka mig att dra upp till Stockholm, men 60 mil på X2000 för 800:- (undrar om det inte är dyrare) och sedan hotellkostnad så kan jag bara säga; forget it! Synd bara att vi inte i Kristianstad har något mysigt fik med liv och rörelse där man kan sätta sig i en hörna

och spana. Men vi har torg och parker. Då gäller det bara att det blir *riktigt* varmt, eftersom jag har semester i juni. Annars, om jag hade haft bil, så hade jag nog varje dag kört ner till Österlen och satt mig i hamnen i Kivik eller Simrishamn. Där hade jag satt mig längst ut på piren/bryggan och målat av havet i akvarell. Mmm, man kan väl få drömma?

Kanske det är på tiden jag börjar planera mina semestrar om åren? Mitt livs första semester hade jag för tre år sedan, tror jag. Innan dess hade jag jobbat åren runt, och bara tagit vissa ströddagar, aldrig så mycket som en hel vecka. Sådant var livet som ”den ständige vikarien”. Nu har jag haft några år då jag bara kunnat slappa hela semestern, utan att behöva engagera mig och planera halvårsvis innan. Men eftersom jag är så ovan vid semestrar, vad brukar man göra? Några semestertips? Jag kan ju säga att jag skyr solen. Om jag är besläktad med någon vampyr eller bara odlar min Michael Jackson-look låter jag vara osagt. Efter två minuter i solen får jag blixtrande huvudvärk och mår illa. Usch, så besvärlig jag är. Blek och besvärlig. Man skulle kunna tro att jag marinerar mig i Klorin varje dag – precis SÅ blek är jag!

Jag undrar hur det går med mitt dagboksskrivande i morgon och på onsdag. Jag ska i morgon träffa ”innegänget” som jag inofficiellt brukar kalla oss. Det är jag, en tidigare arbetskamrat, en som är mammaledig och två av mina nuvarande arbetskamrater. Varje år träffas vi ungefär två gånger för att antingen gå ut och äta, eller gå hem till någon av oss. Vi är alla så totalt olika, men finner ändå ett nöje att umgås och prata. På torsdag ska jag på något möte och träffa arbetskollor från övriga Skåne. Vad det innebär vet jag inte, men jag är väldigt nyfiken. Det är alltid roligt att få träffa kollegor från andra ställen och knyta nya kontakter. Så förtvivla inte, om jag nu inte skulle hinna med att lägga ut någon dagbok förrän på torsdag kväll. Fast det är klart, vem behöver sova om nätterna? Jag kan nog inte hålla mig härifrån.

1999-04-27, del 66

Jag är *så* tacksam över att jag inte drabbades av viruset som slog till i går på mångas datorer. En av de drabbade var min chef, vars hemdator totalt raderades. Ännu så länge har hon bara fått beskedet av supporten att slänga datorn då den är obrukbar för all framtid. Låter det klokt? Någon som vet om hemförsäkringen kan täcka skadan på något sätt? Virus skyddet har uppenbarligen inte fungerat heller. Måtte man aldrig drabbas av något liknande!

1999-04-28, del 67

Nej, nej, nej, nej... Han är inte hemma. Bara ute och ränner om kvällarna och tänker bara på nöje!

Nja, inte riktigt. Jag har varit på jobbet i drygt femton timmar i dag, och inte kommit hem förrän tio på kvällen.

1999-04-29, del 68

Gud, vad jag är stressad! I övermorgon fyller min far år, och då ska han vara hos mig. Och jag har inget planerat än! Jag ska ta och göra en ordentlig städning, tvätta fönster, fixa något att äta, fixa present o.s.v. Men vad? Jag har fått ta fritt i morgon eftermiddag bara för att hinna. Har inte skickat deklarationen än och inte lämnat in ansökan till KomVux som ska vara inne till den 1 maj, har inte skickat denna månads räkningar heller. Snacka om hög stressfrekvens! Men jag vet ju att allting ordnar sig. Synd att man inte lever efter den insikten.

På jobbet är det också splittrat just nu. Jag har förlorat min kollega till annan avdelning då personalen på ”min” avdelning burit sig mycket, mycket illa åt. Utsätts jag för det samma så slutar jag på stört. Har sökt en massa utbildningar i höst, och något borde jag komma in på. Jag har också i dag haft en mycket duktig och trevlig blivande kollega till mig, som varit och praktiserat under dagen.

På onsdag i nästa vecka har jag fått en akuttid till neurologmottagningen. Som patient alltså, ska inte dit och jobba. Min högsta chef har pratat med sina läkarkollegor om mig då han vill att jag ska utredas vidare med tanke på mitt öga som blev dåligt i januari. Själv har jag inte varit så angelägen, då jag tycker jag går bak ryggen på ögonkliniken som sköter mig nu. Dessutom vill jag att det ska gå rätt till. När personal får "korridor konsulter" är det fel, tycker jag. Varför ska jag som anställd ha förmåner och gå förbi andra i kön? Det var väl därför det också inte hände något. Jag blev inte kallad till neurologmottagningen. Ända tills jag i förrgår kväll på Internet läste Socialstyrelsens alla beskrivningar av min ögonsjukdom. □llt tyder på, efter att man läst den sidan, att jag har begynnande MS (multipel skleros). Och det tog skruv när jag framförde den frågan dagen efter för neurologerna. Så nästa vecka börjar utredningen. För något stämmer inte. Jag har ben som domnat av sedan två tre veckor och i natt började armarna också domna. Observera att jag med domna inte menar somnar, för det är inga stickningar som då blodtillförseln tillfälligt strypts till musklerna. Nej, domnar riktigt, ingen känsel, får inte med mig armar och ben i alla rörelser. Vi får väl se vad jag lider av. Jag är i lätt chocktillstånd just nu. Inte för att det skulle kunna vara MS, utan p.g.a. vad det skulle innebära i utrednings- och behandlingsväg. Undersökningarna och behandlingarna är långa, dryga och smärtsamma. Nackdelen med att jobba som läkarsekreterare är att man både vet allt och ingenting vad det gäller sjukdomar. Man har sett och hört så mycket, men man har aldrig varit direkt i vårdarbetet eller fått den utbildning som krävs för att kunna bedöma saker och ting. På gott och ont, alltså.

Tänk vad skönt det är att få vara hemma en kväll. I tisdags var jag och några kamrater hembjuden på middag till en arbetskamrat. Halvtolv kom jag hem, och det tyder på att vi hade trevligt och gärna hade stannat längre. I går var jag på möte direkt efter jobbet på sjukhuset. Efter att ha varit instängd där i femton timmar var det otroligt skönt att komma ut i vårvärmen. Och då var klockan ändå halv tio på kvällen!

I dag blev jag så förvånad på ett möte jag var på. På min klinik ska det utses en, tja vad hette det? En person som ska göra och designa en hemsida för klinikens räkning med betald utbildning i FontPage[22] och något program till. Låter ju intressant! Man föreslog mig. Va, jag? I och för sig så trodde man inte att någon annan var intresserad eller hade någon tidigare erfarenhet av detta. Smickrande, men mitt jobb då? Det skulle vara väldigt roligt, men man måste se till hur verkligheten ser ut. Finns det utrymme? Får man ersättare? I och för sig så måste *någon* utses på kliniken och bekymret kvarstår, så då kan det ju lika gärna bli jag. Man vet att jag brinner för datorer, men jag hade inga förhoppningar om att få jobba med dem. Jag har ju inte ens en egen dator på jobbet som fungerar. □llt jobb jag gör sker på eller via datorn. I dag stängdes den av igen medan jag arbetade med den. Programfel, systemfel, hittar inte bibliotek, ogiltig sökväg och plötsligt var jag ute i C:\. Jaha, tänkte jag. Då är det väl bara att stänga av datorn och slå på den igen. Men icke! Då började den tjuta i vilda protester, och istället fick jag göra en mjukstart. Då tjöt den ännu värre! Den ville tydligen säga mig något! Och tror ni HelpDesk kommer? Nix! Jag skulle ju lika gärna kunna gå hem, för vad är det för mening med att ha ett jobb där man använder datorn som redskap och det inte fungerar, och ingen kommer trots flera veckors påpekanden. Fick höra att jag var högprioritet vad det gäller att fixa till min dator. Jag har två hemma. Ska jag ta med mig den ene? Inkompetens och snålhet! Det fungerade bättre när vi köpte tjänsten av ett dataföretag. Sedan tog arbetsgivaren själv över. De lever upp till förväntningarna, eller farhågorna, eller nåt.

1999-04-30, del 69

Valborg... Solen skiner från en klarblå himmel, det är varmt och det är eldningsförbud! Inga brasor får tändas här då det nästan är orkan ute.

I morgon kommer jag förmodligen inte att skriva något här. Då fyller lille far 60 år, och jag tänker vika hela dagen enbart åt honom.

[1] <http://www.tettemerio.se/>

[2] <http://eva.monkeytoys.com/>

[3] Numera en reklamfinansierad och gratis blogghållare, så att säga.

[4] Tidigare ett gratis utrymme på nätet för att parkera sin hemsida på.

[5] <http://biphome.spray.se/mraberg/>

[6] Min fars fostermor.

[7] Eller ”arsle”.

[8] Eller lejonman.

[9] Snutteskägg, eller goatee.

[10] Fokus låg på män som minoritet inom kvinnodominerade arbetsplatser.

[11] □ldrig publicerad. För mycket copyright-intrång.

[12] Inte sant. Civilister följde med tågen och där fanns offer i de byar man passerade med sin armé.

[13] Facebook har ändrat på den saken. Fått kontakt med kusinerna 2009/2010.

[14] Knappt tio i Sverige enligt Eniro.se och Hitta.se.

[15] <http://www.tiger.se>

[16] 1999 – teknikåldern var inte mer än född.

[17] Vis av erfarenhet vet jag nu att alkohol och droger förekommer dygnets alla tider liksom bilkörning.

[18] En länkfunktion där man genom att klicka på en länk slumpvis hamnar hos någon annan medlem i samma webring.

[19] Ett pris i form av en bild man ger någon annan för att man är imponerad över deras hemsida.

[20] Barnboksförfattarinnan Gunilla Wolde, <http://gunillans.se/sidor/>.

[21] En webbläsare.

[22] WYSIWYG-program.

[Edit](#) | [Permlink](#)

Kommentera

Inloggad som [Jontas](#). [Logga ut?](#)

Kommentar

Följande HTML-taggar och attribut är tillåtna: <abbr title=""> <acronym title=""> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <i> <q cite=""> <strike>

Adminarea

- [Administration](#)
- [Logga ut](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)
- [WordPress.org](#)

[WPMU DEV](#) Copyright ©2012 Flärdskrivaren [Go back to top](#) ↑